ZORI NOI

COTIDIAN DE OPINIE ŞI INFORMAŢII AL VÂLCEI JIULUI

ANUL III, NR. 763 | VINERI, 27 NOIEMBRIE 1992 | 4 PAGINI — 10 LEI

Noul guvern îşi jalonează programul cu intenţii bune

După îndelungi confruntări de opinii, noul guvern a fost ales, în mod incontestabil, legal şi constituţional. Intrăm deci, pe plan politic, într-o perioadă de stabilitate. Se va menţine sau nu această stare în viitorii patru ani? Rămîne de văzut! Ceea ce ne dă o rază de speranţă este începutul plin de promisiuni al guvernării. Primele declaraţii oficiale ale miniştrilor instalaţi în noile lor posturi lasă să se întrevadă că în comparaţie cu precedentele guverne, postdecembriste, s-a produs o vizibilă schimbare în bine. Tonul l-au dat afirmaţiile curajoase, surprinzător de optimiste făcute de primul ministru. La scurt timp după instalarea sa oficială domnul prim ministru Nicolae Văcăroiu a dovedit umor, dar şi fermitate, afirmînd în Parlament, în mod tranşant: „Dacă doriţi să continuăm drumul spre dezastru, nu aveţi nevoie de mine!"

Promisiunile, sînt, deocamdată, prudente. Ele se limitează la priorităţile puse în faţa naţiunii de generalul iarnă. Ină dincolo de priorităţile primelor şase luni de guvernare s-a schiţat şi un proiect-program de durată mai lungă, care să scoată ţara din criză şi să pună bazele unei înviorări economice. Reţine în mod deosebit atenţia preocuparea noului executiv faţă de o problemă gravă care îşi aşteaptă rezolvarea: protecţia socială. Nu este vorba numai de protejarea categoriilor defavorizate, cum li se spune în mod eufemistic bătrînilor, bolnavilor, copiilor, ci de un concept cu mult mai larg, care vizează ansamblul structurilor societăţii româneşti. Noul ministru al finanţelor şi-a declarat intenţia de a pune ordine în domeniul bancar şi al relaţiilor financiar fiscale în consens cu o concepţie modernă, care să promoveze cu prioritate profesionalismul. La Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale s-au promis din start ajustări structurale care vor afecta toată gama instituţiilor angrenate în mecanismul protejării drepturilor omului. Din primele demersuri făcute în ultimele zile de către ministrul secretar de stat care coordonează domeniul economiei se poate constata o corelaţie a intenţiilor executivului cu programul electoral al Frontului Democrat al Salvării Naţionale. Este vorba de opţiunea de continuare a reformei economice, dar cu costuri sociale cît mai reduse şi prin valorificarea resurselor şi potenţialului economiei naţionale, pentru o integrare trepta de lungă durată în structurile Comunităţii Economice Europene. O noutate dătătoare de speranţe o constituie şi declaraţia ministrului de externe, a opţiunii sale de a face o politică întemeiată pe apărarea intereselor naţionale, de continuitate în promovarea relaţiilor de bună vecinătate, de colaborare cu toate naţiunile lumii, de atitudine activă faţă de imaginea reală a României în lume.

Promisiunile sînt mari, pe măsura electoratului care, în ultimă instanţă a dat mandat actualului guvern. Au început să fie puse în funcţiune pîrghiile mecanismului economiei sociale de piaţă, cum sînt: creditele stimulative, subvenţionarea agriculturii şi sectoarelor strategice ale economiei, fiscalitatea şi dialogul permanent al patronatului cu sindicatele. Guvernul a trecut imediat şi la o necesară inventariere a rezultatelor şi deficienţelor din ultimii doi ani de activitate. Pe temeiul acestor evaluări vor fi făcute, probabil, corecturile necesare pentru evaluarea resurselor şi elaborarea de strategii în vederea ieşirii din criză. Ne reţine în mod deosebit atenţia instaurarea unui control riguros în gestiunile agenţilor economici cu capital de stat, viziunea nouă în privire la strategia privatizării.

Ceea ce pentru noi reprezintă o rază de speranţă într-un viitor mai bun, constituie, în acelaşi timp o şansă de care dispune noul guvern. Din rîndul partidelor care se situează în opoziţie au început să se audă voci de Casandre, de contestare a valabilităţii programului guvernamental, înainte de a-i da şansa de a se contura în planul practic. Este posibil să urmeze şi acţiuni subversive, întemeiate pe considerente politicianiste sau de interes îngust, de grup. Necesar este însă, să acordăm noului guvern încrederea de care are nevoie pentru a-şi materializa bunele intenţii, şansa ce i-a fost acordată de a da viaţă speranţelor celor mulţi într-un mai bine.

Viorel STRAUT

Bravo Mişule, mă trîntişi !

„Leul" şi „suta" de două sute

Cînd eram „pici" de grădiniţă, pentru mine tot ce era monedă era „leu", iar bancnotele erau „sută". În perioada aceea primeam o dată la două-trei zile un leu, să-mi cumpăr bomboane. Îmi ajungeau pînă la următoarea donaţie. Mai apoi, în clasele primare, cota a crescut la un „leu" de trei lei. Mă cinsteam cu două „Eugenii" — 1,30 lei — restul îl puneam deoparte. În '78 a apărut „leul" de 5 lei. Asta însemna o chiflă cu 1,25 lei şi un borcan cu smîntînă sau 100 grame de parizer. Cu doi „lei" de cinci aveai asigurată o masă de prînz la cantină — meniu fix — plus un suc sau, dacă mai puneai 50 bani, o bere. Făcînd ceva economii, fără mari eforturi, plus cota de sfîrşit de săptămînă, puteam ieşi la o cofetărie sau la o cafea. Pachetul de Marlboro era pe atunci, la orice chioşc, 20 de lei. Puterea leului s-a erodat în timp, dar încă avea suficientă forţă. Că aceasta era naturală sau întreţinută artificial, asta nu ştiam şi nici nu mă interesa. „Răgetul" leului românesc se făcea auzit şi era cît de cît respectat. După evenimentele din decembrie '89, politica monetară a statului român a transformat leul într-o pisicuţă, răgetul, într-un jalnic mieunat.

Liberalizarea preţurilor a demonstrat că moneda naţională fusese umflată cu pompa, drept pentru care, la o „atingere" directă cu dolarul şi celelalte valute vest-europene, a făcut „fiss!". În consecinţă, au început să apară o grămadă de „leuşori": de 10, 20, 50 şi 100 de lei. Subdiviziunile au fost scoase din circulaţie, să nu mai încurce şi mai mult lucrurile. Acum, moneda de 25 de bani se mai foloseşte poate doar în cutiile de siguranţe, pe post de bară de contact. Înmulţindu-se „leuşorii", trebuia să se diversifice şi „sutele". Au ieşit pe piaţă cele de cinci sute, de o mie, de cinci mii. Urma să apară şi hîrtia de zece mii, dar... punct şi de la capăt. Cu o nouă monedă de un leu. Ar trebui schimbate şi celelalte, unele pentru că au stema veche, alealte, pentru că nu o au pe cea nouă. Dar, ca să faci bani, trebuiesc bani. Aşa că s-a introdus „suta" de două sute, iar ce va urma, vom vedea noi. Că o fi moneda de 51 de lei, de 103, bancnota de 1315 sau de 5005, nu contează. Da-ne Doamne, cît mai mulţi, că saci îi facem noi din materiale refolosibile.

Paul NICULESCU

Gara noastră mică

Slogarul „Mai vino iar în gara noastră mică" nu are nici o legătură cu gara din Petroşani. Că aceasta e într-adevăr mică, se datorează faptului că nu s-a construit alta mai falnică şi mai frumoasă. Bine că s-a făcut una în Bărbăteni, la cap de linie — monument al grandomaniei inutile. Dar nu despre asta este vorba acum. Sala de aşteptare clasa a doua a gării din Petroşani nu poate fi folosită momentan, întrucît acolo se lucrează. Unii călători au fost derutaţi de chestia asta. Nu le permitea conştiinţa să aştepte la clasa întîi cu bilete de a doua. De fapt, explicaţia e simplă, după cum ne spune şi şeful staţiei, dl. Octavian Dragoş. „Spaţiul căii de clasa a doua s-a restrins, prin amenajarea a două noi case de bilete. La nivelul traficului de aici, suprafaţa existentă pentru sala de aşteptare este suficientă. Una din noile case va funcţiona în regim special. Motivaţia? Să stea oamenii la căldură, nu în curentul din culoarul de trecere unde funcţionează celelalte case de bilete. Într-o săptămînă lucrarea va fi terminată, călătorii beneficiind de condiţii mai bune. Chestie de organizare internă".

Nu punem la îndoială cele declarate. Chiar dacă din cele şase case de bilete existente funcţionează numai una. Fiecare se gospodăreşte cum crede că îi e mai bine. Ca dovadă că domnului Dragoş nu-i este indiferent confortul călătorilor — rugămintea domnealui de a face un apel, cu această ocazie, către RAGCL, în speranţa ca se va rezolva cu încălzirea în staţie. Ceea ce am şi făcut. Aşadar, călători prin gara Petroşani, veţi sta mai puţin timp la coadă la bilete şi, probabil, vă veţi putea aştepta trenul stînd la căldurică. Pe cuvîntul domnului şef de staţie. Dacă nu, vom reveni.

Paul NICULESCU

PETROŞANI — CHIŞINĂU — PETROŞANI

Un drum spre noi înşine (III)

Joi, 19 noiembrie 1992, ora 12,15, maşina cu nr. 21 HD 1846, condusă de Iulian Grecea, un şofer sufletist pînă la Dumnezeu, a demarat — „cu apă şi talpă" — spre Chişinău, via Piteşti. Traseu destul de pitoresc (şi de dificil, în acelaşi timp), dar ştiut „pe de rost" de şofer, fapt ce ne a eliberat de stress şi ne-a oferit prilejul de a discuta pe teme liber alese, de a ne împrieteni. Singurul eveniment notabil pînă la Hanul Topologu, unde am oprit să „încărcăm bateriile", a fost ceaţa de pe Dealul Negru, apărută brusc „din tenebre" — primul nostru examen serios, care ne-a călit pentru cele ce au urmat. La Chişinău am aflat că atunci cînd te prinde ceaţa şi n-ai faruri cu beo halogen, mai ales noaptea, te poate salva o hîrtie neagră decupată în semicerc şi aplicată pe jumătatea de sus a farului. N-am mai spus că ştiam şi noi o metodă, românească, cu bricheta...

Hanul Topologu e un local modest pe dinafara, fapt ce explica, în parte, şi curajul nostru de a-i trece pragul. Am fost serviţi ca la carte. La ciorbă, domnul Alexandru Iederan, vicepreşedintele Asociaţiei handicapaţilor „Libertatea" Petroşani a cerut „paprika iute". Fata care ne servea a luat-o drept glumă şi a zîmbit de circumstanţă. Văzînd însă că insistăm şi-a învins timiditatea şi ne-a întrebat ce vrem de fapt. I-am tradus şi, imediat, s-a înfăţişat cu trei ardei cît vrabia, roşii ca drapelul Revoluţiei din Octombrie şi iuţi de mama focului, care ne au ajuns tur-retur, cu o substanţială restanţă pentru etapa a doua. O fi tras cu coada ochiului la numărul maşinii? Posibil, dar să trecem peste asta..

Sediul Asociaţiei Handicapaţilor din Piteşti se află lîngă un brad cu ciori. Cînd am întrebat care-i rostul ciorilor ni s-a răspuns maj întîi că nu sînt ciori, ci corbi şi că numitele zburătoare au avut un rol înainte de decembrie '89, cînd acolo locuia comandantul securităţii şi că au rămas în virtutea faptului că n-au înţeles sensul schimbării. Doamna Olimpia Ceaujescu ne-a povestit, cu un farmec irezistibil, cum a ocupat, aproape cu forţa actualul sediu, mobilizînd o „companie" de cărucioare şi cum au venit unii după aceea de au controlat pînă şi canalele să vadă dacă nu cumva duc pe unde... nu trebuie.

Mă uit la ea, o văd întreagă şi mă întreb unde i-o fi handicapul. Îmi ghiceşte gîndurile: „Mă vedeţi aşa, frumoasă de deasupra şi că rîd şi glumesc? Pe dedesubt sînt de cauciuc..."

Asociaţia handicapaţilor cu motor din Piteşti a donat copiilor Basarabiei 15 colete sigilate, în care n-am ştiut ce-am dus pînă la Chişinău — putea fi dinamită, că nimeni nu ne-a con

Ştefan CIMPOI

(Continuare în pag. a 2-a)

Lipsa presiunii şi grupurile de... presiune de la punctele termice

N-a fost seară, în zilele de la finele săptămânii trecute şi de la începutul acesteia, în care punctul termic nr. 23, de pe strada Pinului din Vulcan, să nu fie „asediat" de către locatari ai blocurilor din zonă. Motivul: caloriferele din încăperile dumnealor se încăpăţinează să rămînă reci.

Marţi, 24 noiembrie, ora 19,35. Dl. Aurel Birdăcel, din blocul 3, apartamentul 22, îmi spune: „E a treia zi fără căldură". D-na Claudia Ştefănescu, locatara a blocului S1: „Cînd ţi-e lumea mai dragă, nu-i apă caldă. Aici tot timpul e problemă cu căldura. De bine, de rău, noi mai facem baie la preparaţie. Dar ceilalţi ?". Dl. Iosif Nagy, preşedintele Asociaţiei de locatari nr. 18 zice scurt pe doi: „E scandal în fiecare săptămînă din cauza asta".

Şi, într-adevăr, e de ce să fie scandal. La ora 20, presiunea agentului termic era de... zero atmosfere. Ionica Oprţa şi Maria Belean, manevrantele punctelor termice nr. 13 şi 23, nu mai ştiu, pur şi simplu, ce să facă. Degeaba au afişat, pe uşa punctului, că „nu sînt parametri de la uzină". Lumea nu înţelege. „Azi (adică marţi, n.r.), de la ora 11, presiunea a fost zero pe linie. Vin femeile la noi şi ne zic că ne bat de o să ne la Albescu (directorul RAGCL — n.r.) cu targa. Vă spun drept, cînd presiunea creşte la o atmosferă, e sărbătoare. Luni, 23 noiembrie, pînă la unspe'treizeci, a fost de 1,2—1,5 atmosfere. După aceea...".

Răsfoiesc registrul în care fetele notează parametrii agentului termic. În nici una din zilele de duminică, luni şi marţi, presiunea n-a ajuns la o atmosferă. Valoarea ei s-a învîrtit în jurul a 0,8—0.7 atm. (duminică), 0,2 atm. (luni) şi 0 şi 0,3 atm. (marţi). În octombrie, situaţia a fost, totuşi, ceva mai bună. În acea lună, au fost zile în care

Termoficarea la zi(d)

presiunea agentului cu pricina a ajuns la 2,5 atmosfere.

Miercuri, 25 noiembrie. Înainte de a discuta cu cine mi-am pus în gînd, dau o raită la PT 23. La ora 9, acul manometrului de pe tur era tare încăpăţînat: nu voia, în nici un chip, să urce mai mult de 0,5 atm. Pe dl. Gheorghe Albescu, directorul RAGCL Vulcan, îl găsesc la Primărie. Ştia, încă de cu seara dinainte, că în cartierul Brazi (şi nu numai) sînt probleme şi că oamenii îl vor căuta aici. Aşa că intrăm direct în subiect. Domnia-sa îmi spune: „N-a fost presiune de la uzină, aceasta nefuncţionînd la capacitate. La PT 11, azi dimineaţă (miercuri — n.r.), era o presiune de 3 atmosfere. Înseamnă că, la PT. 10 (micro 3 B), la PT. 23 şi PT. 13, presiunea e zero. Or, nefiind presiune... Înainte, timp de două zile, n-a fost apă rece. Cînd la PT. 11 (situat jos, în oraş — n.r.) sînt 4—4,5 atm., merge bine şi sus. Cînd nu... Astea sînt zone de sacrificiu. Cînd scade presiunea pe oraş, astea cad primele". Domnul viceprimar Vasile Giurgiulescu îmi schiţează, pe o hîrtie, reţeaua de termoficare din zona cu probleme. „Cînd presiunea e mică, mai tot agentul merge la PT. 16 (de lîngă magazinul Tineretului) şi la PT. 10. Şi atunci, sus, în Cocoşvar, la PT. 23 şi PT. 13, nu prea mai ajunge mare lucru. Eu pot să-i bubui pe cei de la egeceleu doar dacă le găsesc aparate sparte ori defecte. Dar cînd nu-i presiune de la uzină ?". Între timp, dl. Albescu dăduse telefon la PT. 11. Îmi relatează ce a aflat: „La ora 6, presiunea a fost de 3,4 atm. La 10 de 3.9 atm. Înseamnă că la PT. 23 sînt în jur de 0,6—0,3 atmosfere".

Edificat şi în această privinţă, merg mai departe. La termocentrala Paroşeni. Într-unul din birouri, proiectanţi de la Institutul de Studii şi Proiectări Energetice Bucureşti şi cadre tehnice ale uzinei discutau aprins, avînd în faţă planşe ale întregii instalaţii de termoficare a Văii Jiului. Prima informaţie primită de la un domn pe care-l ştiu de mult timp e că, în acea dimineaţă, fusese repus în funcţiune cazanul nr. 2, după ce s-a remediat defecţiunea intervenită. După cîteva minute, sînt băgat în seamă de cel pe care-l bănuiam ca fiind şeful echipei de proiectanţi de la Bucureşti: „E vorba de diafragmarea punctelor termice, îmi spune dumnealui. Cred că ştiţi ce-i asta, că primarul Stoicuţa n-a prea înţeles, cu toate că zicea că-i energetician. După ce va fi gata, se echilibrează sistemul. Este necesar, însă, ca, după efectuarea diafragmării pe reţeaua primară, să se facă acelaşi lucru şi pe reţeaua secundară". Notez cele spuse de bucureştean şi aştept. După ce termină de discutat cu unul dintre proiectanţi, dl. Dorin Modrea, responsabil cu reţeaua termică, mă lămureşte: „E vorba de un nou studiu hidraulic făcut de cei de la ISPE Bucureşti...". „Dar parcă mai fusese efectuat unul, mai demult. Nu mai e bun?" „Cei vechi a fost făcut la nişte valori pe care uzina nu le putea atinge: 270 Gcal. Acesta s-a luat după valori reale: 120—140 Gcal. S-a procedat, deja, la diafragmarea punctelor termice din Lupeni. Rezultatele sînt bune. Mai sînt de executat mici reglaje. Urmează Vulcanul şi Petroşaniul. Va dura, zic eu, o săptămînă, o săptămînă şi ceva". „Vor mai fi atunci probleme la punctele termice de care v-am spus?" „Nu cred. De la ora 9,20 am pornit a doua pompă de circulaţie, iar presiunea — pe ramura Vulcan — Petroşani — a crescut de la 3,5 la 5,2 atmosfere. Debitul, de la 1100 la 2000 mc/oră".

Dacă, după perioada de timp menţionată, situaţia se va îndrepta spre bine, o vor spune, cu siguranţă locatarii din „zonele de sacrificiu". Şi, desigur, o vor face şi fetele de la punctele termice, care nu vor mai sta, opt ore, cu frica-n sîn că vor fi duse cu targa la spital.

Gheorghe OLTEANU

Primul secretar a dat marmura cu var

În fiecare zi trec la serviciu pe lîngă cea mai impunătoare clădire a oraşului, Teatrul Dramatic „I.D. Sîrbu". Ştiu că se află între cele trei monumente arhitecturale ale Văii Jiului. În primăvara anului 1983 se lucra intens la partea cea nouă a clădirii, pentru ca prin iunie o avalanşă de teatre din ţară să vină să participe la evenimentul dării în folosinţă a acestui lăcaş de cultură. Cînd te apropii de clădire, îţi impune o stare de respect lumina pe care o răsfrînge mulţimea scărilor. Toate din marmură albă, traversate din loc în loc, geometric, de marmură roşie. Şi aleile parcului de lîngă clădire au borduri din marmură.

În anul 1983, această piatră zeească s-a adus de la Simeria, cu mare risc. Ea nu a luat drumul Casei Poporului, ci s-a oprit la Teatrul minerilor. Şi locul acesta trebuia să nu se vadă. Marmura care se aşeza se dădea cu var, pentru a lua chipul unei obişnuite pietre. A trecut timp, au venit ploi, varul s-a dus, marmura luminează, pe oameni îi încîntă.

Dar... pe unii raufăcători — şi, Doamne, cum s-au înmulţit, în ultimul timp ! — îi îmbie la furt. În fiecare noapte, dale de marmură de la teatrul minerilor sînt desprinse şi cărate prin oraş, poate pe sub ochii noştri, pentru a ajunge în baruri sau pe cruci. Oamenii teatrului încearcă să cîrpească cu ce pot, dar cum să oprească avalanşa raufăcătorilor !? Poate Poliţia din Petroşani !? Sau poate Primăria ia iarăşi hotărîrea să le dea cu var, pentru ca dalele de marmură să arate — umile pietre ?

Vasile GHEORGHE

Într-o perioadă a restructurărilor şi reorientărilor în diferite sectoare economice, policalificarea, specializarea în mai multe meserii, devine un mijloc de siguranţă în faţa... nesiguranţei zilei de mîine în privinţa destinului profesional.

La Staţia centrală de salvare minieră — SALVAMIN Petroşani — în cadrul Laboratorului de perfecţionare a personalului, există preocupări multiple în acest sens, adică, al calificării, policalificării, specializării în diferite meserii cerute de activitatea productivă a unităţilor miniere şi din alte sectoare. De curînd, Laboratorul de perfecţionare a

Brăţara de aur

personalului a deschis trei cursuri, frecventate de aproape 100 de cursanţi. Este vorba de un curs de specializare pentru mecanici de extracţie, unul de calificare pentru artificieri şi un curs de calificare în meseria de operator hidraulician-laborant pentru staţiile de filtre. Totodată, sînt programate, cu începere din ianuarie 1993, diferite cursuri, fără scoatere din producţie, pentru calificare în următoarele meserii: fochist de joasă şi medie presiune; laborant-operator în centralele termice, macaragii grupa II şi III, mecanic-trolist pentru transport personal pe cablu (inclusiv teleschi, telecabină etc.). Pentru aceste cursuri, se primesc înscrieri pînă la sfîrşitul anului, indiferent de sectoarele în care lucrează cei interesaţi. Se preconizează deschiderea şi a unui curs în meseria de semnalist cuplător — nou apărută în nomenclatorul indicatorului tarifar de meserii. (I.D.)

Petroşani — Chişinău

(Urmare din pagina I)

trolat — şi o cutie cu uniforme şcolare.

A urmat drumul cel mai monoton cu putinţă: autostrada, noaptea. Trecînd în Moldova „noastră" lucrurile s-au mai schimbat puţin. De cîteva ori am apelat la hărţi, pentru a alege drumul cel mai scurt, şi cam tot de atîtea ori ne-am gîndit cum înjură unii cînd sînt nevoiţi să reducă viteza din cauza ceţii. Am ajuns pe podul de la Albiţa — sinonim cu vama — la 5,30. O performanţă pentru un traseu atît de lung, efectuat în mare parte noaptea, în „premieră" şi pe ceaţă. O performanţă pentru care Iulian, şoferul care a aflat la ora 9 că la 10 pleacă în cursă la Chişinău, merită felicitări. (Va urma)

R.A.T.L.-ul şi noua senzaţie de turtire

Locul acţiunii: autobuzul „Petroşani — Uricani". Ca de obicei, lume multă, înghesuială, vorbe de ocară, transpiraţie abundentă, purecii dolofani pe ceafa vecinului, etc.

La staţia din „Şerpărie" se deschid, au mare greutate, uşile. Acolo alunecă din autobuz două-trei persoane şi se caţără una singură, extrem de cherchelită. În disperare, omul nostru se agaţă de gulerul persoanei de lîngă el, care începe să protesteze. În cele din urmă, se închid uşile şi omul începe să blesteme autobuzele, şoferii, drumurile, frigul de afară, guvernul. Face atîta zarvă, încît călătorii se ascund de el şi-l privesc speriaţi, temîndu-se că ar putea fi întrebaţi ceva. Astfel, încet-încet, în jurul omului nostru se face liber, apoi de-a dreptul pustiu. Dacă înainte de-abia avusese loc să urce în autobuz, iată-l acum ajuns pînă-n faţa taxatoarei şi ea, pentru că nu are unde să fugă, e nevoită să-l asculte.

El povesteşte cu năduf, fericit că şi-a găsit o victimă. Victima e sigură, n-are unde să se ascundă şi e, poate, singura persoană din lume care-l ascultă şi pe el. Nici nu-l mai interesează cei din autobuz. Le-a întors spatele şi converseaza cu femeia din faţa lui. O face cu o aşa disperare, de parcă întreaga lui soartă ar depinde de omul celălalt. Îi povesteşte despre copilăria lui, despre o mamă alcoolica, despre un ciomag gros, despre un tată mort de beat. Apoi despre tinereţea lui bovină, despre hemoroizi, despre a doua nevastă, despre bătăturile din talpă.

Cîte nu sînt de povestit din viaţa unui om! Numai lucrurile astea mărunte — care ne alcătuiesc viaţa şi fără de care n-am mai fi noi înşine — ar necesita ani de zile!

Pe Vasile P. (aşa l chema pe omul nostru), îl bătuse băiatul, muncitor la mina Livezeni. Pe omul nostru îl durea mai mult decît pumnii băiatului, faptul că fusese lovit de propriul copil, pe care-l crescuse atît de greu. Cu insistenţă o întreba pe taxatoare dacă băiatul are o scuză pentru ceea ce a făcut. Femeia-l întreba, la fel de insistentă, dacă l a învăţat pe băiat „Tatăl Nostru", dacă i-a vorbit vreodată de Isus. Vasile P. rămase pe gînduri, privind cruciuliţa de la gîtul taxatoarei. Nu, n-a făcut-o niciodată!

RESTANŢE

La urma urmei, nici el nu ştia prea multe lucruri despre asta. Nici pe el nu-l învăţase nimeni, nimic. Făcea şi el parte, ca şi fiul său, din generaţii fără nici un D u m n e z e u. A c u m, bunăoară, e b e a t, s c u i p ă cînd vorbeşte, iar cînd vorbeşte, spune numai prostii. Dintr-o dată, se simte ruşinat. Ruşinat de el, speriat de golul care se făcuse în jurul lui. E cuprins de o evlavie restantă, recuperatorie. Taxatoarea simte momentul, îmi trage cu ochiul şi-i spune: „Uite, băiatu' ăsta va fi preot!". Omul se întoarce fulgerător spre mine şi încearcă să-mi sărute mîna. Eu mă ruşinez şi mă revolt, în sinea mea, de minciuna taxatoarei. Dar, nu ştiu de ce, aprob din cap şi spun complice: „Cred că, pînă la urmă, voi fi chiar şi preot!" Pentru impresie, mai adaug: „Pax vobiscum!" şi „Sic transit gloria mundi!".

Omul din faţa mea e turtit de importanţa momentului. Mă priveşte sfios şi încearcă să afle de la mine Adevărul. Nu ştie, săracul, că, într-un fel, sînt la fel de neştiutor ca el. Încerc să-mi argumentez părerea cu diferite citate din Biblie, dar nu prea reuşesc. Devin posac şi mă retrag spre uşă, pentru ca se apropie staţia unde cobor. Omul mulţumeşte taxatoarei pentru omenie şi se ia după mine.

Cobor în staţie aproape simultan cu el. Îl privesc cu coada ochiului. Mă caută şi, nevăzîndu-mă, începe să strige. Eu pornesc înainte, el mă vede şi se repede, clătinîndu-se, în urma mea. Mă ajunge. Îi şuier la ureche: „Domnul cu tine!" şi dispar în noapte.

Vali LOCOTA

Învăţămîntul superior tehnic

„To be or no to be ?"

„NE HRĂNIM CU SPERANŢE"

Aceste rînduri reprezintă gîndurile şi speranţele unor tineri, ajunşi, cu sudoare, în amfiteatrele unei facultăţi dar, care trăiesc astăzi „drama existenţei" sau, dacă vreţi, „paradoxul existenţei", într-o societate în care, deşi se bate mereu moneda pe faptul că avem un număr mic de studenţi, raportat la populaţie, nici acestora nu li se oferă decît perspective... sumbre! Deşi aceste rînduri reprezintă în totalitate opinia studenţească, noi nu dorim să rămînem unilterali. De aceea, invităm la dialog pe toţi cei interesaţi să-şi exprime deschis opiniile. Vă aşteptăm! Căutaţi-ne!

Mai avem nevoie de studenţi în Valea Jiului ?

Aşa cum v-am mai informat, la mijlocul săptămînii trecute, la „Casa studenţilor" din Petroşani a avut loc o întîlnire-dezbatere a membrilor tinerei organizaţii studenţeşti „Viitorul studenţesc". Am ţinut să participăm, pentru că tema ei „Viitorul învăţămîntului superior tehnic în Valea Jiului" se anunţa a fi deosebit de incitantă şi actuală. Şi aşa a şi fost.

Pe parcursul mai multor ore de discuţii, am reuşit să pătrundem, pe cît posibil, în esenţa tuturor problemelor legate de viitorul atît de incert, de haotic şi de sumbru care le stă în faţă tinerilor absolvenţi sau încă studenţi ai Universităţii Tehnice Petroşani. Despre condiţia de student la UTP, despre gîndurile şi idealurile studentului, despre repartiţii, despre condiţia de intelectual şi despre cultură, despre aspecte ştiute şi mai puţin ştiute din viaţa studenţilor. Iată cîteva din subiectele pe care vi le propunem fără a avea pretenţia de a fi epuizat acest vast domeniu, pe care, rezumînd, l-am putea restrînge sub forma unei simple întrebări: mai avem nevoie de studenţi în Valea Jiului ?

Cu reportofonul printre studenţi

MIHAELA RADU, anul II Fac. de Maşini şi Instalaţii: „Am optat pentru această facultate, în speranţa că pînă cînd voi termina, lucrurile vor sta altfel. Şi poate voi avea şi un loc de muncă decent. Ce pot să fac. Mă hrănesc cu speranţe!"

CORNELIU SZAKACS, anul III, Fac. de Mine: „Noi vrem într-adevăr să facem ceva pentru minerit. Nu vrem numai un post de inginer, maistru sau şef de brigadă la o mină unde e o stare de „lasă-mă să te las". Nu vrem să stăm numai pe un scaun şi să luăm un salariu subvenţionat. Vrem „să tragem înainte" pentru progres, pentru supravieţuirea Industriei miniere în Valea Jiului".

CRISTIAN CIMPEAN, anul I Fac. de Maşini, secţia ingineria matematică: „Pentru noi, cei de la ingineria matematică, cred că există mai multe şanse de a găsi loc de muncă. Pentru că, oricum calculatorul reprezintă — nu-i aşa? — viitorul".

DAN AVRAMESCU, anul IV Fac. de Mine: „Iubesc această meserie şi vreau să o fac cu pasiune. Unde? Chiar şi „afară".

Cultura — ideal aproape utopic

A vorbi despre cultură în Valea Jiului pare puţin cam deplasat. Pentru că în afară de cîteva „scîpiri" (vezi festivalul recent încheiat) această „pîine spirituală" pare a avea soarta pe care o are „pîinea alimentară", adică raţionalizarea.

Este foarte adevărat că nu avem dreptul să aruncăm cu pietre în cultură. Aşa că nici nu o vom face. Dar să încercăm să vedem ce înseamnă de fapt aceasta pentru un student sau, în genere, pentru un intelectual. Teatrul Dramatic „ID Sîrbu" „îşi joacă" propria-i dramă, datorită lipsei de fonduri. Este adevărat, conducerea lui se zbate pentru a monta măcar o piesă pe stagiune. Dar e puţin. Şi, dincolo de asta, faptul că se joacă piese filosofice (gen „Balai în plus" de Marin Sorescu) care adună în sală numai un public supraelevat din punct de vedere cultural, nu constituie, credem, o promovare a culturii în rîndurile largi ale maselor. Cît despre filme, ce să mai vorbim... Poate acum, de cînd s-a înfiinţat Societatea Culturală „Valea Jiului", se va mai schimba ceva şi în bine.

Şi ar mai fi o problemă. Un student bursier este, la ora actuală, adept realist al lozincii „cultura trece prin stomac". Iar atunci cînd ai o bursă de cîteva mii de lei şi nici un alt venit şi o carte costă cît costă, iar un spectacol la fel, preferi să mănînci o pîine, să bei o cafea şi să te cultivi la... bibliotecă.

În ceea ce priveşte organizarea de spectacole sau reuniuni cu caracter cultural în cadrul universităţii, s-a mai încercat cîte ceva în cadrul Casei studenţeşti. Dar fără bani este foarte greu. Şi cum nu există nici o lege a sponsorizării e foarte greu să scoţi din încasări 75 000, ca să dăm un singur exemplu, pentru un spectacol cu „Divertis". Astfel încît, concluzia este aceea că pentru studenţi, condiţia culturală rămîne deocamdată doar un simplu ideal. Un ideal, de ce să nu recunoaştem, aproape utopic...

Desene de Vali LOGOFĂ

UN BUN PIERDUT, UN RĂU CÎŞTIGAT

Despre problema pe care a ridicat-o eliminarea sistemului de repartizare în producţie după absolvire, s-a scris enorm în presă. La vremea cînd — imediat după evenimentele din decembrie '89 — studenţii au cerut şi au obţinut desfiinţarea acestui mod de încadrare, ei considerau acest lucru ca un cîştig. Curînd însă, mulţi aveau să-şi dea seama că, de fapt, aceasta a fost o mare greşeală. De ce? Pentru că a apărut limitarea posturilor, concurenţa şi, implicit, şomajul. Iar cei care au resimţit cel mai tare efectul bumerang al renunţării la repartiţii au fost tocmai absolvenţii învăţămîntului superior cu profil tehnic.

Motiv pentru care ei sînt adepţii unei soluţii originale, hai să-i zicem, de compromis. Absolventul este repartizat un an doi, trei la o mină, pentru a se familiariza cu munca în producţie, după care să poată susţine un concurs care să-i ofere un loc de muncă definitiv în acea unitate.

Despre problemele ştiute şi neştiute ale studenţilor

— SPICUIRI DIN DEZBATERE —

● La noi, tineretul face mult prea puţin. Iar studenţimea la fel. Dar este la fel de adevărat că nici nu li se oferă şansa de a face mai mult. ● Profesorii de la facultate se rezumă la predarea strictă a cursurilor. Deşi posedă mai multe informaţii, cunoştinţe auxiliare, nu le împărtăşesc studenţilor. Să fie oare vorba de o autoapărare împotriva „furtului de inteligenţă" ? ● Studenţii nu sînt ajutaţi cu nimic, nu li se oferă nimic, iată de ce preferă emigrarea. E paradoxal, avînd în vedere antecedentele Japoniei, care, fiind un stat complet distrus după cel de-al doilea război mondial, a devenit ceea ce este, trimiţîndu-şi oamenii la specializare în cele mai prestigioase universităţii ale lumii. Aceştia şi-au însuşit tot ce-a fost bun şi au revenit acasă. Pentru că li s-a oferit posibilitatea de a face ceva în ţara lor. Pe cînd la noi, un student care are şansa de a beneficia de o bursă în străinătate nu va mai veni acasă decît, poate, ca turist. De ce? Nu mai e nevoie de explicaţii. ● După absolvire mulţi studenţi se căsătoresc, vor avea copii. Ghinionul lor e că au terminat acel. Pentru că, după absolvire, ce fac? Rămîn şomeri cu familie de întreţinut. Îşi vor pune pe uşă (dacă vor avea apartament) inscripţia „Familia Inginer X". Iar înăuntru ce vor avea? Sărăcia. ● Practic noi sîntem în imposibilitatea de a fi la curent cu noile descoperiri ale tehnicii şi ingineriei, pentru că nu avem surse de informare. ● Proiectele pe care le facem la absolvire nu le ia nimeni în serios? Oare nu interesează pe nimeni gîndirea originală a unui tînăr inginer, care poate a realizat un proiect eficient, dar nu-l poate materializa din lipsă de fonduri şi nu-l poate face cunoscut din lipsa de interes a unor directori? ● E absurd ceea ce se întîmplă la noi, în legătură cu tratarea învăţămîntului superior tehnic. ● Oare nu mai are nimeni nevoie de ingineri?

Pagină realizată de
Viberiu VINŢAN

RAGCL Petroșani-Aninoasa

ANUNȚĂ

consumatorii de apă potabilă din orașele Uricani, Lupeni, Vulcan și Petroșani — Aeroport, că în ziua de 2 decembrie 1992 apa rece va fi oprită maxim 16 ore, întrucît noua Stație de tratare Valea de Pești va fi branșată la aducțiunea de la baraj.

In acest sens, rugăm populația din orașele de mai sus, precum și agenții economici să-și asigure rezervele de apă necesare perioadei de timp cît este oprită magistrala.

Societatea Comercială „REALCOM" S. A. Petroșani

INCADREAZĂ

direct sau prin transfer, următorul personal:

— paznic pentru obiective speciale (avînd autorizație de paznic).

Incadrarea se face pentru cei care au domiciliul în raza orașului Petroșani (fact. 867)

General Com Trust Inc. s.r.l.

Casele de marcat oferite de noi sînt conforme cu normele și standardele interne și internaționale și țin cont și de ultimele reglementări ale Guvernului din țara noastră. De asemenea garanția pentru ele este de 12 luni de la livrare.

Vă rugăm să ne permiteți să vă prezentăm pe scurt casa de marcat RS 1008, care considerăm că satisface pe deplin toate nevoile dumneavoastră.

— nr. grupe de mărfuri (raioane, departamente) — 8

— nr. de prețuri introduse în memorie — 99

— taxa pe valoare adaugată (TVA) — 8 locuri

— o stație pt. bon cu rolă dublă, o hîrtie pt. client, o altă copie pt. registru

— toate facilitățile comerciale necesare conform HG 319/1992, pentru raportul financiar

— afișaj dublu

— protecția date memorie cu baterii, circa 30 zile

— programarea orei și datei.

La sediul nostru din orașul Petrila, B-dul Republicii, nr. 31, vă puteți convinge de facilitățile acestor case de marcaj.

Relații la telefon 093550391, 093550690; fax 093550391.

S.C. MULTISTAR S.R.L. Lupeni

cu sediul în Lupeni, str. Bărbăteni PT 15

ANGAJEAZĂ

— mecanici auto
— tinichigii auto
— vopsitori auto
— strungar
— paznic

Relații, la sediul firmei sau la telefon 560570, între orele 8—16,30. (Factura nr. 868)

La Bon o „sclavă" costă 11.000 DM (II)

Insă calvarul nu se oprește aici. In general, pretendenții „viitori soți" se lasă păgubași după cele 15 zile. Este pentru ele un ciclu infernal. Reintoarse la agenție ele sînt obligate să semneze noi recunoașteri a datoriei față de patroni și de a se alinia unor noi exigențe. In acest fel, ele pot intra pe mîinile a 4—5 „viitori soți". Motiv pentru care, sub masca unei agenții matrimoniale, ele sînt silite să se prostitueze. Și în locul fericirii promise, a lunii de miere, totul se transformă incredibil, în sclavagie.

In Germania, ele nu au practic nici un fel de drepturi, pentru că regula naționalității germane este aceea a „dreptului sîngelui" și în cele mai multe cazuri, o femeie străină nu poate obține naționalitatea germană înainte de 3 ani de la căsătorie. Or, nici un bărbat german nu se căsătorește cu o fată intrată în țară fără acte în regulă, căci, odată descoperit, faptul atrage arestarea cuplului și expulzarea. Motiv pentru care separarea după 15 zile este „ipso facto", o situație regulată. Astfel că aceste fete venite în Germania pentru a se căsători, sfîrșesc în bordele sau în mîinile proxeneților. Din cele 30 000 de prostituate care împinzesc azi Germania, peste 80 la sută provin din țările amintite, după un stadiu intermediar în astfel de agenții... matrimoniale.

Astăzi, directorul celei mai mari agenții matrimoniale de acest gen (Menger Parthner Ring), este în închisoare, pentru 10 ani. Este rezultatul muncii dîrze a două organizații de luptă împotriva acestui nou sistem de sclavagism. AGISRA, un grup feminist ce susține toate femeile străine venite în Germania și „Surorile albe", organizație fondată de Lia Ackerman împreună cu Secretariatul de Stat al Condiției Feminine, luptă împreună pentru a institui o lege care să pună sub incidența legii aceste agenții matrimoniale.

MICA PUBLICITATE

ANIVERSARE

DRAGA Nuța Pircălab, la aniversarea zilei de naștere, soțul Cornel și fiica Andreea îți urează sănătate, fericire și „La mulți ani !". (5914)

VINZARI

VÎND apartament 3 camere și apartament 2 camere. Petroșani, zone centrale Petroșani, Constructorul, bl. C, sc. II, ap. 13 (5934)

VÎND garsonieră confort I și casă cu grădină. Petroșani, Vasile Milea, bloc 28 C/24. (5932)

VÎND rulotă, stare excepțională, preț negociabil, în scop comercial. Telefon 542600. (5887)

VÎND autocamioneță, Dacia 1304 C, în perfectă stare. Telefon 560125, între orele 18—22. (5898)

VÎND microbuz Volkswagen, 9 locuri, preț 600 mii. Telefon 545872, Timișoarei (23 August) nr. 22, colonie, vizavi de barieră (5923)

VÎND casă în construcție Petroșani, str. Rovinei 10 (în spatele Spitalului nou). Informații: sîmbătă și duminică, între orele 11—16. (5925)

VÎND televizor color NEI, nou, garanție un an. Petroșani, str. Aradului nr. 9/1. (5926)

VÎND pui cocker spaniol. Informații telefon 543219, după ora 16. (5929)

VÎND Dacia 1300, stare bună, Dragotă Claudiu, Lupeni. Telefon 560927, între orele 16—18. (5930)

VÎND televizor Alfa, Petroșani, Independenței 9/1. Telefon 545581. (5931)

SCHIMBURI LOCUINȚA

CEDEZ garsonieră proprietate, zonă centrală, contra contract apartament 2—3 camere, zonă centrală. Telefon 543192. (5924)

DECESE

SOȚUL Sandu (Ilie), Olga și Ion Preloșek, familia Weissenberg (București), familia Rosenberg (Israel), familia Goanță jr. familia Cică anunță, cu profund regret, dispariția, după o lungă și grea suferința a dragei lor

LUPU IRINA — MAU

o minunată soție, o excelentă gospodină și o distinsă doamnă.

Soțul nu te va uita niciodată. Lacrimile sînt pentru toată viața.

Odihnească în pace !

Corpul neînsuflețit se află depus la Biserica Evanghelică.

Înmormîntarea are loc azi, ora 11. (5935)

COMEMORARI

S-A SCURS un an de la trecerea în neființă a dragei noastre

HAMZ ILEANA

Va rămîne neștearsă amintirea ei în inimile noastre. Familia Cornea. (5918)

SOȚIA Piri, copiii Adrian și Petronela amintesc cu durere în suflet, împlinirea a trei ani de cînd ne-a părăsit pentru totdeauna dragul nostru

ROMAN ADRIAN

Vei rămîne mereu în inimile noastre. (5911)

PARINȚII, fratele și cumnata anunță cu aceeași durere că s-au scurs 3 ani de cînd iubita lor fiică, soră și cumnată

GABOS OLGA

i-a părăsit pentru totdeauna.

Odihnească în pace ! (5915)

HOROSCOP

SAGETATOR

In problemele pe care vreți să le rezolvați nu vă bazați pe calmul dv — vă poate juca o festă urîtă.

CAPRICORN

Marile dv probleme vor părea minuscule pe lîngă cele care vor veni !

VARSATOR

Norocul vă zîmbește. Dv încercați să nu-i dați cu piciorul !

PESTI

Urmează să plătiți niște polițe pe care le credeați uitate.

BERBEC

Mult timp o să vă doară capul după „ciocnirea" de ieri !

TAUR

Astăzi evitați discuțiile pe teme politice... oricum, pe dv nu vă poate convinge nimeni, nimic.

GEMENI

Incercați să fiți mai optimist(ă) și abordați cu curaj problemele care vă stau în față.

RAC

Firea dv voluntară va da mult de lucru colegilor de serviciu. Pentru binele lor, renunțați !

LEU

O veste bună va îndulci starea în care vă aflați.

FECIOARA

Astăzi totul vă merge din plin. Incercați să profitați de această conjunctură.

BALANȚA

Oscilațiile dv bănești se vor amortiza în curînd.

SCORPION

Aveți tot dreptul să vă distrați după o săptămînă grea pe care ați traversat-o !

PROGRAMUL TV.

7,00 Programul Televiziunii Naționale din Republica Moldova. Telematinal.
10,00 Actualități.
10,10 Calendarul zilei.
10,20 Film artistic. TREI SOTI. (SUA, 1950).
11,40 Super Channel.
12,45 Avanpremiera TV.
12,50 Descoperirea Planetei.
13,10 Ora de muzică.
14,00 Actualități.
14,20 Mondo-musica.
14,40 Medicina pentru toți.
15,10 Melodii nemuritoare
15,25 Preuniversitaria.
16,00 Limba noastră.
16,30 Muzica pentru toți.
16,45 Tragerea Loto.
16,55 Actualități.
17,00 Emisiunea în limba germană.
18,00 Documentar științific.
18,30 Divertisment internațional.
18,45 Trofeul „Carpați" la handbal feminin.
19,20 Viața parlamentară.
19,45 Desene animate.
20,00 Actualități.
20,35 Sport.
20,45 Film serial.
21,45 Michael Jackson în România (III).
22,45 Gong!
22,55 Top 10.
23,30 Actualități
23,45 Intîlnirea de la miezul nopții.

ULTIMA ORA

Începînd din data de 1 decembrie 1992, prețul ziarului nostru devine 15 lei. Abonamentele se fac la vechiul preț (200 lei) și în luna decembrie.

ECHIPA DE SERVICIU
Secretar de redacție
Ștefan CIMPOI
Responsabil de număr
Tiberiu VINȚAN
Corectura:
Emilia ACHIREI și Viorica FIRȚULESCU

Cotidianul de opinii și informații al văii Jiului „ZORI NOI" este realizat de SOCIETATEA COMERCIALA „ZORI NOI" S.A. înființată conform Deciziei nr. 208/12.06.1991, a Prefecturii județului Hunedoara.
Director
MIRCEA BUJORESCU

Materialele necomandate și nepublicate nu se restituie. Responsabilitatea morală și juridică asupra corectitudinii datelor cuprinse în articole aparține, în exclusivitate, autorilor.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA 2675 Petroșani str. Nicolae Bălcescu nr. 2
Telefoane: 541662 (director-redactor șef); 545972 (director executiv-administrativ difuzare), 541663, 542461 (secții).

★

TIPARUL: Tipografia Petroșani str. Nicolae Bălcescu nr. 2, Telefon 541365.